

den Skipper, der ved Smugleri eller andet lovstridigt Forhold paafører Reeder, Ladningsejer eller andre, hvis Lørb det paaligger ham at varetage, Skade, eller som uden Reederens Samtykke medtager Gods, der udsætter Skib for Fare eller Risiko, er dette naturlig begrundet i den overordentlig store Betydning, det har, saavidt muligt at forebygge saadant Forhold — jfr. hvad ovenfor ved §§ 28 og 31 derom er anført — hvorfor det ikke kan anses tilstrækkeligt at blive staaende ved det efter Omstændighederne indtrædende Skadeserstatningsvar. — Det vil ligeledes uden Tvivl findes vel besøjet, som set i § 291, at foreskrive et alvorligt Strafanvar for den Skipper, der frænter sin Pligt ved at forlade Skibet, hvorved han, navnlig naar Skibet er i Havs-nød eller Situationen iøvrigt er kritisk, kan udsætte ikke blot de ham betroede Interesser, men efter Omstændighederne Skib og Mand-skab for de største Farer. — Med Hensyn til § 295 turde det være tilstrækkeligt at bemærke, at naar det i § 34 gøres til Pligt for Skipperen indenfor visse Grænser at medtage hjemsendte Søfolk, kan der ikke vel undværes en Bestemmelse om det Ansvar, han paadrager sig ved at unddrage sig denne Pligt.

Lovforslagets § 296 er forsaavidt en Tillægsbestemmelse til de foregaaende Paragraffer, som den foreskriver, at der til Strafsene efter disse, i flere Tilfælde, efter Omstændighederne kan føjes Forbrydelse af Retten for den skyldige Skipper til at føre Skib. Som ovenfor bemærket, har man allerede tidligere tilegnet sig den Anskuelse, at det vilde være rigtigt at aabne Afgang for Søretten til at betage en Skipper denne Ret, eller til at erklære ham uværdig til at føre Skib, naar der efter de oplyste Omstændigheder er Føje til at antage, ikke blot at han har handlet i høj Grad uforsvarligt og strafværdigt, saa at forsaavidt Fortabellen af Skipperretten kan siges at være fortjent, men tillige at det er farligt at lade ham vedblivende beholde Retten til at føre Skib. Disse Betragtninger komme nærmest til Anvendelse, hvor en Skipper har gjort sig skyldig til Straf efter § 292 1ste Stykke eller efter § 293, og det vil ses, at det hvad den sidstnævnte Paragraf angaar navnlig er Hensynet til det betænkelige i at betro et Skib til den Mand, som har vist sig uduelig, hengiven til Drik eller paa anden Maade pligtforsømmende, der skulde motivere Skipperrettens Fortabelse. Men det skønnes ikke rettere, end at der ogsaa efter Omstændighederne kan være god Føje til at formene den Mand fremdeles at være Skipper, der

har gjort sig skyldig i en saa farlig og grov Krænkelse af den ham betroede Stilling, som det er at føre falskt Skibsdagbog, eller der har mishandlet sine Folk eller i Nødens Stund svigtet sin Pligt ved at forlade Skib og Mandskab. § 296 bestemmer derfor, at i alle disse Tilfælde kan den skyldige Skipper derhos ved Dommen erklæres uværdig til at føre Skib. Det foreskrives ikke, at dette ubetinget skal ske i de nævnte Tilfælde, eftersom Omstændighederne kunne være saa forskellige, at det vel maa anses for rigtigt at overlade til den sagkyndige Ret at tage alle Hensyn i Betragtning, forinden den skridder til en for den Paagældendes hele Stilling saa indgribende Beslutning som det er, at betage ham hans Næringsvej. De Hensyn, der efter Omstændighederne tale for at gøre dette, føre fremdeles til, at Dommens Virkning i denne Henseende ikke bør kunne stanse ved Appel; men paa den anden Side synes det billigt, som ogsaa foreslaet i de tidligere Forslag, at aabne Afgang for den Dømte til at faa Ret til paany at genoptage sin Virksomhed, naar han ikke har gjort sig skyldig i nogen forsætlig Forbrydelse, men kun, som det hedder i § 296, i et Forhold, der henhører under § 293, og naar han derhos fremkaffer Oplysninger, hvorefter der er Føje til at antage, at han er bleven paapasselig, duelig og helbredet for sine tidligere Svagheder, saa at det igen kan betros ham at føre Skib. En længere Tid, hvori han kan have havt Beslighed til at vise dette, maa dog være hængaet, og § 296 foreskriver derfor, at der skal være forløbet mindst et Aar efter Dommens Afgielse, inden der kan være Spørgsmaal om i denne Henseende at ophæve den. Men Ophævelsen af den engang affagte Dom bør formentlig ske, ikke ved nogen Dyrighedsakt, men ved en ny Dom af den sagkyndige Ret, efter at denne har prøvet de omhandlede Vidnesbyrd og navnlig ogsaa sammenholdt dem med, hvad der forelaa under den ældre Sag.

§§ 297—310 handle om Forbrydelse og Forseelser i Tjenesten af Skibsmandskabet. (Efter § 297) der indeholder en §§ 73—75 supplerende Straffebestemmelse, omhandles Rømningsforbrydelsen i §§ 298—300, der i det væsentlige svare til §§ 12—15 i den nugældende Lov af 23de Febr. 1866. Bortset fra, at den i § 14 i Loven af 1866 satte Frist af 2 × 24 Timer i Lovforslagets § 300 er bestemt til 24 Timer, hvorved henvises til det ovenfor til § 75 anførte, er der kun den Forskel, at Bestemmelsen om Strafnedsettelse for den Rømningsmand, der frivillig vender tilbage inden Skibets Afgang,